

14. 1. 2016

Veďte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

K právní úpravě léčitelství v České republice a Spolkové republice Německo

Léčitelství - obor příznivci alternativní medicíny vyzdvihovalý, příznivci exaktního lékařství zpravidla zatracovaný - je v české legislativě soustavně opomíjeno. Jako argument tuto skutečnost zdůvodňující je zpravidla uváděna těžká uchopitelnost oboru léčitelství a praktická nemožnost obsáhnout a právně upravit celou oblast rozličných nevědeckých metod v léčitelství využívaných.

V českém právním řádu nenalezneme žádnou definici léčitelství ani úpravu postavení léčitelů. Přírodní léčitelství je také vyloučeno ze seznamu živností dle § 3 odst. 2 písm. a) zákona č. [455/1991](#) Sb., živnostenského zákona, nicméně vzhledem k zásadě, že „každý může činit, co není zákonem zakázáno a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá“ dle čl. 2 odst. 3 zákona č. [2/1993](#) Sb., Listiny základních práv a svobod (dále jen „LZPS“), činnost léčitele není v rozporu se zákonem a zpravidla bývá vykonávána jako živnost volná v podobě poradenské činnosti např. v oblasti společenských věd či rozvoje osobnosti.

Co však je při posuzování právní stránky léčitelství k dispozici, jsou obecné právní normy týkající se odpovědnosti za porušení právní povinnosti, projevující se ve sféře občanskoprávní a trestněprávní a okrajově i správněprávní. Nicméně i posouzení odpovědnosti léčitele samé je velmi problematické, vzhledem k tomu, že je velmi těžké nalézt měřítko, podle něhož by měla být činnost léčitele posuzována, s ohledem na to, že léčitel často využívá při léčbě metody, jejichž léčebné účinky nejsou vědecky prokazatelné nebo uznávané. Faktem také je, že pacient často vyhledává pomoc léčitele v okamžiku, kdy standardní medicínské postupy nepřinášejí požadovaný účinek a pacient svou poslední naději vkládá právě do alternativních způsobů léčby.

Jaké právní předpisy se vztahují na oblast léčitelství v České republice a jak je právní postavení léčitelů upraveno ve Spolkové republice Německo - touto otázkou se zabývá následující článek.

Právní úprava v České republice

V § 81 odst. 1 zákona č. č. [89/2012](#) Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“ či „občanský zákoník“), je upraveno pravidlo stanovující, že **osobnost člověka, včetně jeho přirozených práv, je chráněna a každý je povinen ctít svobodné rozhodnutí člověka žít podle svého**. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že je nutno respektovat rozhodnutí člověka, zda se v případě zdravotních obtíží svěří do rukou lékaři nebo léčiteli využívajícímu alternativních léčebných metod.

Na tomto místě se patří podotknout, že právo na život a zdraví jsou základními lidskými právy primárně zakotvenými v čl. 6 LZPS. Zdraví člověka a právo na jeho ochranu jsou nedílnou součástí osobnosti člověka a jako takové náleží mezi hodnoty chráněné v rámci zákonné úpravy o ochraně osobnosti člověka, v obecné rovině upravené v § 81 a násl. o. z., detailněji pak také v ust. § 91 a násl. o. z., v němž je zakotveno právo na duševní a tělesnou integritu osoby. Zdraví člověka je obsaženo v demonstrativním výčtu nejdůležitějších hodnot v ust. § 81 odst. 2., a jeho zásadní význam se promítá i do skutečnosti, že v rámci náhrady při újmě na přirozených právech člověka mu byla poskytnuta zvláštní ochrana zakotvená v ust. § 2958 a násl. o. z.[1] Zásadní důležitost života a zdraví, jakožto právního statku demonstruje také fakt, že v rámci trestního práva jsou trestné činy proti těmto statkům uvedeny hned v hlavě první zvláštní části zákona č. [40/2009](#) Sb., trestního zákoníku (dále jen „TZ“).

Občanskoprávní odpovědnost lékaře

Velký krok vpřed v úpravě občanskoprávní odpovědnosti lékaře lze spatřovat v občanském zákoníku, který do českého právního řádu k 1. 1. 2014 nově zavedl tzv. **smlouvu o péči o zdraví** (§ 2636 a násl. o. z.), **kteřá se vztahuje nejenom na lékaře a zdravotnické pracovníky, nýbrž na každého, kdo v rámci svého povolání nebo předmětu činnosti pečuje o zdraví ošetřovaného, tedy i na lékaře**. Práva a povinnosti smluvních stran smlouvy o péči o zdraví se řídí občanským zákoníkem a vznikne-li v důsledku **neplnění povinností ze smlouvy** újma jedné ze stran, je **odpovědnost za tuto újmu v souladu s ustanovením § 2913 o. z. objektivní**, tzn. že se v takovém případě **presumuje zavinění** a je nutno dokázat pouze zbývající předpoklady občanskoprávní odpovědnosti, kterými jsou protiprávní jednání (zde: porušení smlouvy), způsobená újma a příčinná souvislost mezi nimi. Mezi povinnosti poskytovatele zdravotní péče dle občanského zákoníku patří zejména povinnost poučit pacienta (§ 2638 a násl. o. z.), provádět úkony v rámci péče o zdraví pouze se souhlasem ošetřovaného (§ 2642 o. z.), postupovat podle smlouvy s péčí řádného odborníka, a to i v souladu s pravidly svého oboru (§ 2643 a 2645 o. z.) či řádné vedení záznamů o péči o zdraví (§ 2647 a násl. o. z.). Smlouva o péči o zdraví nevyžaduje písemnou formu.

Vedle smluvní odpovědnosti vyplývající z porušení smlouvy o péči o zdraví existuje paralelně **deliktní občanskoprávní odpovědnost**, jejíž základní skutková podstata spočívá v porušení zákona a jež je upravena v ustanovení **§ 2910 o. z.**, které je obecnou samostatnou klauzulí tvořící základ pro postih újmy způsobené porušením zákonné povinnosti. V rámci tohoto ustanovení jsou rozlišovány dvě základní skutkové podstaty – porušení práva absolutního a práva jiného. Povinnost k náhradě újmy tak vzniká jednak tomu, kdo vlastním zaviněním poruší povinnost stanovenou zákonem a zasáhne tak do absolutního práva (ať již osobnostního nebo majetkového), tedy právu působícímu vůči všem (*erga omnes*), a jednak tomu, kdo zasáhne do jiného práva (v tomto případě práva relativního působícího jen mezi stranami – *inter partes*) zaviněným porušením zákonné povinnosti stanovené na ochranu takového práva.

Vhodné je zmínit také **odpovědnost za újmu způsobenou informací nebo radou**, podle níž, kdo se **hlásí jako příslušník určitého stavu nebo povolání k odbornému výkonu nebo vystupuje ze své pozice jako odborník**, nahradí újmu, kterou způsobí podáním **neúplné nebo nesprávné informace, nebo škodlivé rady** dané v záležitosti svého vědění nebo dovedností, a to za odměnu. V ostatních případech se hradí pouze újma způsobená vědomě informací nebo radou (§ 2950 o. z.). Rozlišují se zde případy, kdy informaci či radu[2] podává osoba vystupující jako odborník, ať již oprávněně či se za odborníka pouze vydávajíc, a případ vědomého poskytnutí nepravdivé informace laikem. Neodmyslitelným pojmovým znakem je také to, že informace či rada je poskytována za odměnu. Ustanovení § 2950 o. z. se použije pouze v případech, které nejsou upraveny speciálními zákony.[3]

V souvislosti s otázkou občanskoprávní odpovědnosti je nutno upozornit také na **ustanovení § 2900**

o. z., v němž je zakotvena tzv. obecná (generální) prevenční povinnost, podle níž si je **každý při svém konání povinen počínat tak, aby nedošlo k nedůvodné újmě na svobodě, životě, zdraví nebo vlastnictví jiného**. Při posuzování, zda prevenční povinnosti byla či nebyla splněna, je vždy zapotřebí zvážit, *jaké jednání lze v konkrétním případě od rozumné osoby očekávat a požadovat* – je třeba posoudit, jaká je *míra předvídatelnosti nebezpečí spojená s určitým chováním*, jaký je význam porušeného zájmu z objektivního i subjektivního hlediska, jaký je poměr mezi dotčenými osobami apod. Z hlediska posuzování zájmů třetích osob je nutné rozlišovat oblast mimosmluvní a smluvní. V **oblasti mimosmluvní** se bere ohled na zachování *obecného standardu péče*, v rámci **smluvní prevenční odpovědnosti** pak jsou na strany smlouvy kladeny vyšší nároky vycházející z *podmínek smlouvy a speciálních povinností stanovených pro jednotlivé smluvní typy*.^[4] Při posuzování splnění prevenční povinnosti léčitele lze oprávněně očekávat, a po léčiteli požadovat, že v souladu se svými odbornými znalostmi bude zachovávat patřičnou míru opatrnosti a včas například pacienta odkáže na pomoc lékaře.

S ohledem na výše uvedené lze konstatovat, že i léčitel, stejně jako kterákoli jiná osoba pečující ozdraví ošetřovaného člověka, může tedy způsobit ošetřovanému újmu, a to zpravidla porušením podmínek smlouvy o péči o zdraví, která je mezi léčitelem a ošetřovaným (byť třeba bezformálně) uzavřena. Jako příklad porušení smluvní povinnosti léčitele lze uvést porušení pravidla uvedeného v ustanovení § 2639 odst. 2 o. z., který sděluje následující: *„Musí-li si poskytovatel být vědom, že u ošetřovaného vyvolal představu, že péčí o zdraví dosáhne určitého výsledku, ač ví nebo musí vědět, že výsledku nemusí být dosaženo, je povinen i toto ošetřovanému vysvětlit.“* Jestliže na nezaručenost výsledku není ošetřovaný upozorněn, pak ve výsledku nebyl poskytovatelem péče ani řádně poučen, v důsledku čehož může být neplatný jeho informovaný souhlas s jednotlivými prováděnými úkony dle § 2642 odst. 1, a tím pádem jsou protiprávní i případné zásahy do integrity tohoto ošetřovaného. V důsledku lze uvažovat i o možnosti, že v tomto výjimečném případě, kdy si poskytovatel *musel být vědom, že ošetřovaný na dosažení žádoucího výsledku spoléhá, bude poskytovatel odpovídat nejen za vynaložení náležitého úsilí* (jak je tomu v obecné úpravě smlouvy o péči o zdraví dle § 2636 o. z.), *ale též za dosažení takového výsledku*.^[5] K tomuto přístupu se kloní německá judikatura a doktrína^[6], je ovšem otázkou, jaký přístup zaujme česká soudní praxe. Vedle odpovědnosti smluvní dále stojí, na ní nezávislá, odpovědnost deliktní, a pokud jde o náhradu způsobené újmy, je dáno na volné úvaze poškozeného, kterou cestou uplatnění nároku se vydá. Nárok však může být uplatněn pouze jedním způsobem, nelze žalovat souběžně z titulu smlouvy i deliktu.

Trestněprávní odpovědnost léčitelů

Z hlediska trestněprávního přichází při pochybení léčitele při poskytování léčebné péče v úvahu typicky několik skutkových podstat trestných činů obsažených v zákoně č. **40/2009** Sb., trestním zákoníku (dále jen „TZ“). V první řadě jde o trestný čin **ublížení na zdraví** dle § 146 TZ, jakož i **těžkého ublížení na zdraví** dle § 145 TZ a zejména pak jejich nedbalostních variant zakotvených v § 147 a 148 TZ.

V případě nepoctivé činnosti léčitele také přichází v úvahu spáchání následujících trestných činů. Pakliže léčitel uvede někoho (např. svého klienta) v omyl či využije něčího omylu, čímž mu způsobí vážnou újmu na právech, pak se takovým jednáním léčitel dopustí trestného činu **poškození cizích práv** dle § 181 TZ. Pokud se léčitel obohatí tím, že svého klienta uvede v omyl, využije jeho omylu nebo zamlčí podstatné skutečnosti, a způsobí tak na cizím majetku alespoň škodu nikoli nepatrnou, dopustí se tak trestného činu **podvodu** dle § 209 TZ.

Poskytování služeb přírodního léčitele nevyklučuje ani odpovědnost za trestný čin **nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy** podle § 283 TZ, pakliže léčitel v rámci své činnosti bez povolení zpracovává návykové látky do podoby materiálu využitelného pro toxikomanii.^[7]

Správněprávní aspekt

Okrajově pak postavení léčitelů zasahuje do správněprávní oblasti. Ze správních deliktů, kterých se může léčitel dopustit, lze vyzdvihnout zejména poskytování zdravotních služeb bez oprávnění k poskytování zdravotních služeb dle § 114 zákona č. [372/2011](#) Sb., zákona o zdravotních službách, přičemž za tento přestupek může být stížen pokutou až ve výši 1.000.000,- Kč.

Právní úprava ve Spolkové republice Německo

Ve Spolkové republice Německo je léčitelství profesí, jejíž základní rámec je upraven v zákoně o léčitelích (Heilpraktikergesetz, dále jen „HeilprG“ nebo „zákon o léčitelích“)[8].

Za **léčitele** je dle § 1 odst. 1 HeilprG považován ten, kdo *poskytuje léčebnou péči, aniž by byl lékařem, přičemž k výkonu této činnosti musí tato osoba disponovat povolením*. Za **léčebnou péči** ve smyslu zákona o léčitelích, je považována každá profesionálně pojatá činnost směřující ke stanovení, léčení nebo zmírnění onemocnění osob, a to i pokud je vykonávána jako služba druhým (§ 1 odst. 1 HeilprG).

K tomu, aby osoba mohla v Německu vykonávat profesi léčitele, musí **splnit následující požadavky**: věk *minimálně 25 let, ukončené alespoň základní vzdělání* (Hauptschulabschluss - odpovídá druhému stupni základní školy v České republice), *zdravotní osobní a mravní způsobilost k výkonu povolání léčitele a složení úřední zkoušky*. [9] Tato léčitelská zkouška, obsahující mimo jiné i základy všeobecného lékařství, má zajistit, že odpovědné povolání léčitele budou vykonávat pouze osoby disponující fundovanými odbornými znalostmi a osobní způsobilostí. [10]

Obsah samotné léčitelské činnosti nijak blíže vymezen není. Zvláštními zákony jsou však pro léčitele zakázány či omezeny určité činnosti. **Léčitelé nesmí:** léčit infekční choroby, předepisovat léčiva na lékařský předpis, provádět zubní ošetření, pomoc při porodu a rentgenová vyšetření, nesmí ani provádět lékařské prohlídky v případech trestných činů, či stanovovat příčinu a čas úmrtí osoby. [11]

V případě, že někdo vykonává **léčitelskou praxi bez povolení**, může být za to potrestán trestem odnětí svobody až na dobu jednoho roku nebo peněžitou pokutou (§ 5 HeilprG). Přestupku se dopouští také ten, kdo vykonává léčitelskou praxi kočovně - v takovém případě může být potrestán peněžitou pokutou až do výše 2.500,- EUR (§ 5a HeilprG).

Co se týče **odpovědnosti léčitele za vadný postup při jíím poskytované léčbě**, je schéma velmi podobné jako u české úpravy. Z hlediska občanskoprávní odpovědnosti odpovídá léčitel za provádění léčení v souladu se smlouvou o poskytnutí léčby (*Behandlungsvertrag*) dle § 630a - 630h BGB, která byla do německého právního řádu zavedena s účinností k 26. 2. 2013, do té doby byla problematika poskytování zdravotní a léčebné péče upravována výhradně judikaturou. Tato úprava se, stejně jako v České republice, vztahuje jak na lékaře a další zdravotníky, tak i na veškeré osoby poskytující léčbu, včetně léčitelů. Je však jasné, že od léčitelů nelze očekávat stejnou míru všeobecného a dalšího vzdělávání jako v případě lékaře. [12] Léčitel může být samozřejmě odpovědný i za případný trestný čin, který by při své činnosti spáchal.

Vzhledem k tomu, že k výkonu léčitelství ve Spolkové republice Německo je zapotřebí disponovat povolením k výkonu této činnosti, může být při pochybení léčitele zasaženo i do jeho pracovní sféry, a to v podobě částečného nebo úplného odnětí povolení k výkonu činnosti léčitele. [13]

Pro případ, že se pacient rozhodne úplně odvrátit od odborné péče poskytované lékaři a snažit se léčit výhradně prostřednictvím alternativní medicíny a esoterických terapií, a z tohoto důvodu se

obrábí na léčitele, bylo prostřednictvím judikatury stanoveno pravidlo, jakým způsobem má léčitel při své činnosti postupovat:

*„Je povinen **osvojit si odbornou znalost o jím používaných léčebných postupech, včetně jejich rizik, především pak správné techniky a jejich bezpečné použití.** V důsledku toho se, stejně jako lékař, proviní proti povinné pečlivosti, pakliže zvolí terapii, s jejímž prováděním, zvláštnostmi a riziky se předem v dostatečné míře neseznámí. Vedle jednotlivými zákony výslovně zakázaných léčebných opatření **nesmí léčitel použít též léčitelské metody, jejichž indikace nebo rizika vyžadují medicínsko-vědecké vzdělání a zkušenost aprobovaného lékaře, pokud sám nenabyl odpovídajících odborných znalostí a schopností.** K posouzení v provozu potřebné pečlivosti dále patří, že léčitel sám – podobně jako začínající lékař (srov. BGHZ 88, 248, 258) – v jednotlivých případech sebekriticky posoudí, **zda jeho schopnosti nebo znalosti dostačují k tomu, aby dostatečně stanovil diagnózu, zahájil přiměřenou léčbu a mohl dbát preventivních opatření při případných diagnostických a terapeutických zákrocích. Pakliže tyto znalosti a schopnosti nemá, pak musí od zákroku upustit.**“[14]*

V německé judikatuře dále vykrytalizovala následující pravidla, jak se má léčitel při výkonu své činnosti chovat:

- léčitel má povinnost odkázat pacienta na odbornou léčbu lékařem v případech, kdy „narazí“ na hranice možností léčebných metod jím prováděných a postarat se o to, aby byl pacient převzat do péče jiným lékařem nebo nemocničním zařízením[15].
- léčitel má povinnost v akutních případech odkázat pacienta na lékařskou pomoc[16].
- pakliže pacient výslovně odmítá odbornou lékařskou pomoc a místo toho vyžaduje pouze využití alternativních léčebných metod u léčitele, nemá léčitel v takovém případě povinnost dále upozorňovat na nedostatek svých odborných kompetencí. Odvrátí-li se tedy pacient výslovně a vědomě od odborného léčení, pak nemusí léčitel poukazovat na diagnostické a terapeutické možnosti odborné medicíny, mající nad léčitelskými metodami převahu.[17]
- samotná skutečnost, že léčitel nevyužívá vědecky uznávané medicínské metody, nevede automaticky k pochybení v léčbě. V léčitelství platí zásady smluvní volnosti a autonomie pacienta. Pacient musí mít možnost zvolit si dobrovolně způsob léčby, tato možnost volby je součástí pacientova práva na sebeurčení.[18]

Závěr

Jak je zřejmé z výše uvedeného, uzákonění léčitelství v právním řádu není nemožné, ba naopak, jak ukazuje německý příklad, jde o opatření velmi praktické. Zavedení podobného předpisu, jako je německý zákon o léčitelích, v České republice, přinášejícího základní definici léčitelství a stanovení esenciálních odborných podmínek a pravidel pro jeho výkon by dalo pacientům záruku určité kvality léčitelů poskytovaných služeb a tím by napomohlo poctivým léčitelům vystoupit z jakési „šedé zóny“ a získat lepší obraz v očích širší veřejnosti a naopak „šarlatánům“ alespoň trochu znesnadnit jejich činnost.

Mgr. Jaroslava Saxlová,
advokátní koncipientka

JUDr. Petr Toman, LL.M.,
advokát

[TOMAN, DEVÁTÝ & PARTNEŘI advokátní kancelář, s. r. o.](#)

Trojanova 12
120 00 Praha 2

Tel.: +420 224 918 490
Fax: +420 224 920 468
e-mail: ak@iustitia.cz

-----
[1] Tato speciální úprava zahrnuje úpravu náhrady újmy pouze jedné roviny přirozených práv člověka (zdraví a život), a to za předpokladu, že dojde k ublížení na zdraví, psychickému či fyzickému, jež je seznatelné z lékařského hlediska. Ustanovení § 2958 o. z. se na rozdíl od obecných ustanovení věnuje pouze třem jmenovitě uvedeným nárokům vzniklým v důsledku ublížení na zdraví - jsou jimi: 1) vytrpěné bolesti, 2) další nemajetkové újmy a 3) ztížení společenského uplatnění. - viz. ŠVESTKA, Jiří; DVORÁK Jan; FIALA, Josef, a kol. Občanský zákoník. Komentář. Svazek IV. Praha : Wolters Kluwer, a.s., 2014, s. 1006

[2] Informací se rozumí informativní obsah určitého sdělení, radou pak určité poučení s cílem usnadnit osobě rozhodování či postup k dosažení jejího zamýšleného cíle. - viz. HULMÁK, Milan a kol. Občanský zákoník VI. Závazkové právo. Zvláštní část (§ 2055-3014). Komentář, 1. vydání, Praha : C.H.Beck, 2014 s. 1677

[3] Např. zákon č. [85/1996](#) Sb., o advokacii, zákon ČNR č. 358/1992, o notářích a jejich činnosti či zákon ČNR č. [523/1992](#) Sb., o daňovém poradenství a Komoře daňových poradců České republiky

[4] ŠVESTKA, Jiří; DVORÁK Jan; FIALA, Josef, a kol. Op. cit., s. 892

[5] ŠVESTKA, Jiří; DVORÁK Jan; FIALA, Josef, a kol. Op. cit., s. 187

[6] HULMÁK, Milan a kol. Op. cit., s. 1159

[7] viz. Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 10. 2011, sp. zn. 8 Tdo 1231/2011 - v daném případě se jednalo o pěstování konopí a jeho zpracovávání do podoby materiálu využitelného pro toxikomanií

[8] Gesetz über die berufsmäßige Ausübung der Heilkunde ohne Bestallung von 17.2.1939 (Heilpraktikergesetz)

[9] viz. § 2 prvního prováděcího nařízení k zákonu o léčitelích (Erste Durchführungsverordnung zum Gesetz über die berufsmäßige Ausübung der Heilkunde ohne Bestallung)

[10] Die Heilpraktikerprüfung [online] Köln: Online Akademie GmbH & Co. KG, Heilpraktiker-Ausbildung.net [cit. 11. 1. 2016] Dostupné na www, k dispozici >>> [zde](#).

Prüfungsrichtlinien für die amtliche Heilpraktiker-Prüfung [online] Paracelsus, die

Heilpraktikerschulen. [cit. 11. 1. 2016]. Dostupné na [www](#), k dispozici >>> [zde](#).

[11] Der rechtliche Status des Heilpraktikers [online] Fachverband Deutscher Heilpraktiker e.V. [cit. 11. 1. 2016] Dostupné na [www](#), k dispozici >>> [zde](#).

[12] Rozsudek BGH ze dne 29. 1. 1991, sp. zn. VI ZR 206/90

[13] DEINZER, Helmut. Notfälle und Sofortmaßnahmen für Heilpraktiker. Augsburg : Foitzig Verlag, 2010, ISBN: 978-3-929338-49-2, s. 15

[14] Rozsudek BGH ze dne 29. 1. 1991, sp. zn. VI ZR 206/90

[15] RATZEL, Rudolf, LUXENBURGER, Bernd. Handbuch Medizinrecht. Bonn : Deutscher Anwaltverlag, 2008, XXXIII, ISBN 978-3-8240-0778-3, s. 622

[16] Rozsudek VGH Baden-Württemberg ze dne 2. 10. 2008, sp. zn. 9 S 1782/08

[17] Rozsudek OLG München ze dne 26. 4. 1989, sp. zn. 27 U 68/88

[18] Rozsudek OLG München ze dne 26. 4. 1989, sp. zn. 27 U 68/88

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [DEAL MONITOR](#)
- [Tři dekády v advokacii a otevřený pohled na to, co profesi i justici nejvíc škodí](#)
- [DEAL MONITOR](#)
- [Vybrané otázky poskytování zdravotních služeb na dálku](#)
- [DEAL MONITOR](#)
- [„Za každou kauzou je živý příběh“](#)
- [Ombudsman na Maltě - základní parametry a role. A v čem bychom se mohli poučit i my v Česku?](#)
- [DEAL MONITOR](#)
- [DEAL MONITOR](#)
- [Rozhovor s JUDr. Veronikou Janoušek Rudolfovou, samostatnou advokátkou specializující se na sportovní právo](#)
- [DEAL MONITOR](#)